

KERSTVERHAAL

door *Tine Cool*

HET was met Kerstmis dat er vele dieren bij elkander waren in de grote kamer van het witte huisje. Het witte huisje in het wit besneeuwde bos was niet zo wit als des zomers in het groene bos, het leek wat geler dan anders. De sneeuw lag hoog tot aan de groene deur met haar klopper er op bevestigd. Er nam niemand het handje van de klopper om zich te melden; de mensen vonden het bos met de besneeuwde bomen veel te ver om er naar toe te gaan, zij bleven wat dichterbij huis. Het bos was toch zo mooi, zo mooi, overal lag de sneeuw. Waar het vlak was, lag het witte sneeuwkleed gelijkmatig uitgespreid met zo hier en daar keurig precies de wortelhals van een beuk volgend, zodat deze al even belangrijk er uit zag als in sneeuwloze tijd. Waar de heuvelhellingen waren was de sneeuw niet weggeleden of op hoopjes te land gekomen, heel egaal lagen de schuine kanten; de eekhoorns zouden er maar wat fijn een glijbaantje op hebben kunnen maken als zij daar plezier in zouden hebben gehad. Doch de eekhoorns hadden geen plezier, zij hadden het miserabel koud en zij hadden vele zorgen over hun voorraadschuurtjes, waar de eikels opgestapeld lagen bij de tammekastanjes.

Zoveel goed bijelkaar te weten en dan nog honger te moeten lijden; nee zij hadden geen plezier om heuveltjes af te glijden!

Een zo'n klein diertje zat op zijn eentje aan de voet van een boom in het besneeuwde bos, ver van de hertjes vandaan, die aan de etensruif stonden, het sprong maar op en neer in een sneeuwholletje dat hij had gemaakt. Telkens zag men het kopje een ogenblik boven de sneeuw uitsteken om dan weer te verdwijnen. Men moest heel aandachtig kijken om een eekhoortje in dat omhooggestoken kopje te herkennen en eigenlijk zag men het eerst goed toen het een sprong nam en de boomstam ging beklauteren.

Arme, kleine eekhoorn. Als hem maar niet het zelfde lot was beschoren van zijn kornuitje, dat verkleumd uit de boom kwam vallen, vlak voor de voeten van haar, die woonde in het witte huisje.

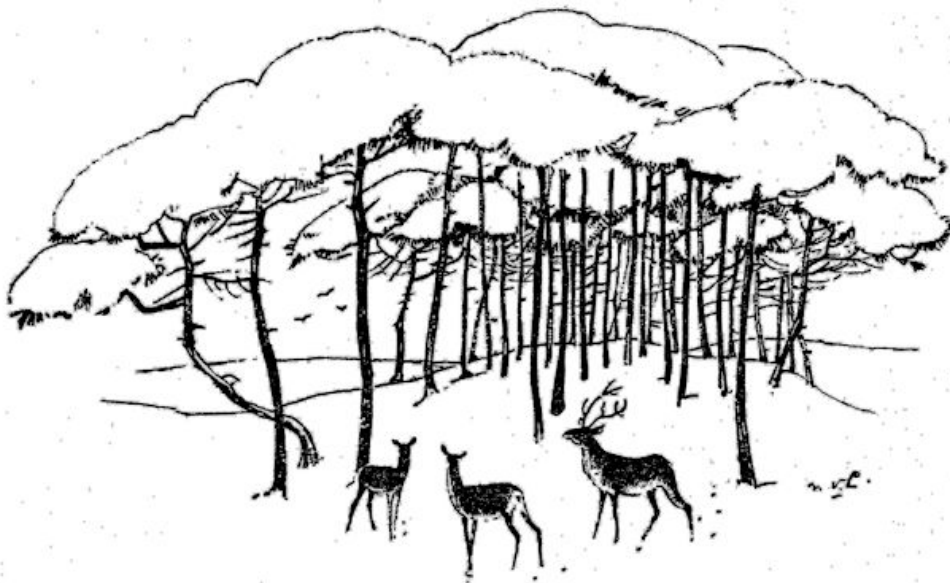
Het had allemaal niets gegeven, noch het liefdevol vasthouden in de warme handen, noch de koesterende nabijheid van de andere dieren, het eekhoortje ging dood en van zijn voorraadschuur kon geen ander profiteren. Het bos in de sneeuw was mooi; zo uit de verte gezien waren de hertjes heel klein in het wijde landschap van de besneeuwde weide, de besneeuwde bossen ter weerszijden. Achter hen was het verschiet van sneeuwvelden tot aan de horizon toe.

Het was doodstil, doodstil, er was geen geritsel, er was geen geluid. Er viel geen centimeter sneeuw, geen millimeter zelfs, van de bomen. Elk takje bleef onbeweeglijk opdat er niets en ook niets van „zijn sneeuw” weg zou gaan.

In de grote kamer van het witte huisje, in dit besneeuwde bos, waren de

dieren bijeen in de Kerstnacht. De kachel brandde, zij hadden het niet koud, honger hadden zij ook niet, daar had hun vrouwtje wel voor gezorgd. Omdat het Kerstnacht was sliepen zij niet, zij hadden gehoord hoe er gesproken was over de geboorte in Bethlehem's stal van Jezus Christus, die later zou zeggen : „hebt Uw naaste lief als U zelve". Hoe had er toen een in die kamer wat schamper gelachen omdat de mensen dit verzoek en gebod te over vergaten.

„Geloof je dat zij daar reden voor had ?" vroeg de zwarte hazewind aan de grote aap. „Voor mij zijn alle mensen lief en in dit huis hebben wij toch het verhaal wel gehoord van dien dag toen de zee dicht lag door het ijs en de twee vriendinnen op de schaats, met de Iersche Zetter op zijn vier poten, de tocht maakten, blij en met vrolijk geblaf en gelach, van de ene kustplaats naar de andere. En hoe ze toen moe werden en dorstig,

„Uit de verte gezien waren de hertjes heel klein"...

hoe ze toen rustten en iets warmes dronken, en hoe ook de grote, bruine hond zijn deel kreeg, genoeg voor de verdere tocht.

Maar och heden, hoe bedierf die Iersche Zetter de pret !

Onder een hoge brug was het water niet toegevroren en lag uitlokkend voor het lessen van de dorst, die toch weer was opgekomen. De dorstige viervoeter kon het niet weerstaan, hij zag ook geen gevaar en voor de twee vriendinnen het wisten, liep hij met een vaart, pardoes in de vaart, of liever hij viel in de vaart, want het ijs brokkelde af bij het water, de hond was te zwaar.

Het geluid van de in het water slaande hondepoten, die trachten weer op het ijs te komen, waarschuwde dat er onraad was, en vliegensvlug en in een oogwenk was onze vrouw ter plaatse, want zij waren niet meer op de schaats, maar liepen door de stad. Noch aan het koude water, noch aan eigen levensgevaar werd gedacht, wél ging zij te water, wél pakte zij de hond aan de halsband, wél praatte zij hem geruststellend toe, wél gaf zij hem moed en vertrouwen, wél eigen kracht.

Zij kwamen gelukkig beiden uit het ijskoude water weer behouden aan land. Was dat niet je naaste liefhebben ?”

„Op Kerstnacht mag je hier toch wel aan denken. Toen ik nog in de winkel was en altijd maar dansen moest voor het venster om de aandacht van de voorbijgangers te trekken, zodat zij binnen zouden komen en kopen, was er ook een klein krielkippetje. 't Was een mooi diertje, maar klein van stuk, dat was juist zijn bekoring en daarom werd het ook meegenomen. Willen jullie weten wat er met dat kakelkippetje gebeurde ?

Toen de sneeuw hoog lag, probeerde het nog wat heen en weer te lopen om warm te blijven, maar o, heden, het verdween op zijn kopje en het kammetje na, op een gegeven ogenblik helemaal in de losse sneeuw, die zojuist gevallen was. Het werd een hachelijke toestand. De vlerkjes zaten tegen het lijfje gedrukt, die kon het niet meer gebruiken en de pootjes kon het niet meer omhoog krijgen om een stap verder te doen.

Gelukkig keek zijn vrouw net uit het raam en zag hoe kwaad het kipje het had. In de warme kamer kwam het en bleef het, dagen lang.

Eigenlijk was het geen vertoning, een koffer was tot kippehokje ingericht daar stond het eten en het drinken in. Eerst bleef het bijna verongelukte kipje er netjes inzitten en liet poes ongestoord alleen rondlopen. Het duurde echter niet heel lang of poes en kip zaten naast elkaar op de leuning van de stoel, die voor het raam stond en keken beide zeer belangstellend naar wat er op straat voorbij kwam. Dit kon heel lang duren. Het kipje was niet zo netjes als poes de kat ; kranten werden op de grond gelegd opdat het kleed niet vuil zou worden van dat wat het kipje in zijn kofferkamer had moeten brengen.

Toen eindelijk de sneeuw weg was, kwam het krielkipje, heel voldaan over zijn logeerpartij, weer bij de grote kippen terug. Wat het toen een praats had !” De grote aap zweeg, maar de schildpad begon verder te vertellen : „Dat was nu één krielkippetje dat zo verzorgd werd, maar ik weet dat het al te waar is dat koppeltjes hennetjes en haantjes iedere avond zorgvuldig, gedurende de strenge vorst, uit hun schoon buitenhok werden gehaald waarin het vroor en binnen in huis gebracht op zolder, waar het niet vroor. Zij lieten alles rustig met zich doen ; zij vertrouwden zo volkomen dat hun baas en zijn vrouw het goede met hen voor had. Zij hadden ook zeker geheel geen reden om dit niet te doen !”

„Toen ik altijd zo dansen moest, had ik nooit gedacht dat ik dat dansen nog eens voor mijn plezier zou doen,” vervolgde onze lichtbruine aap, alsof hij niet in de rede was gevallen. Vreselijk was dat onophoudelijke dansen en dansen en dansen, als je even wilde ophouden en uitrusten, porde de baas je weer op. Hier in het witte huisje is het heel anders, al mag je wel niet alles wat je wilt, als hoog bovenop de kast zitten, maar met het dansen, het onophoudelijke dansen is het gelukkig uit. Als ik het nog eens doe, zo trippel-trappel, om beurten met de voeten op de grond, doe ik het uit louter plezier of om de vrouw te bewegen mij wat lekkers te geven. Het is toch maar fijn dat het aardige baasje kwam en mij hier in het witte huisje bracht.”

De aap ging op zijn gemak zitten en wreef de bovenkant van zijn kopje tegen het hout van zijn nachtverblijf, een beweging, die hij erg prettig vond.

„Dat er goede en slechte mensen zijn, daar weet ik van mee te praten, maar dat zij hier de dieren liefhebben, dat is wis en zeker, zó lief, dat

zij zich vreselijk veel moeite voor ons getroosten. Zou „heb Uw naaste lief als Uzelven” dat betekenen ?”

„Zou het voeren van de vogels er ook bij horen ?”

„Natuurlijk”, vond de aap. „Eens gebeurde het, toen het zo hard vroom, dagen en dagen achter elkaar, en de sneeuw ook het kleinste plekje onder de bomen, onder de sparren en de Taxus, bedekt had en er niets en niets was te vinden, dat de vrouw van een huis, toen zij in het laantje naar het hek liep, een Vlaamsche Gaai op het besneeuwde pad zag zitten. Nauw had ze hem gezien of de vogel vloog pardoos op haar schoen en bleef daar zitten. Zij schrok er van, maar begreep dadelijk dat hij honger moest hebben. Zij ging vlug naar binnen en kwam spoedig terug met een bak water en brood. De Vlaamsche Gaai was niet het bos ingegaan toen zij zich omkeerde om in huis te gaan ; nauw zag hij haar terug komen of hij vloog zó pardoos in het bakje met water, dat de goede geefster het bijna vallen liet van schrik, want die groote vogel deed het zoo onhandig, of liever onvleugelig, dat hij het water hoog deed opspatten. Zij herstelde zich vlug en bleef doodstil staan. De gaai dronk tot hij helemaal genoeg had. Na dien tijd kon zij niet uit het huis komen of de mooie vogel kwam naar haar toe en at uit haar hand. Vrienden vonden het zo leuk dat zij er een film van maakten.

Ze willen nu al de Vlaamsche Gaaien uit de bossen weg hebben omdat deze de jonge vogeltjes uit de nesten halen. Ik weet echter van mensen die twee gaaien, uit twee verschillende nesten, in huis kregen en ze hielden omdat ze anders dood gemaakt zouden worden. Zij groeiden zo flink op dat zij volop plezier in het leven kregen en allemaal grapjes uithaalden. De een deed een huilend kind na en wel zo goed dat een dokter, die op bezoek kwam, vroeg of er een kindje in huis was gekomen. Hij kon niet geloven dat het een Gaai was die hem zo voor de gek hield. Evenmin wilden vrienden er van weten dat de Gaai mooi fluiten kon. Maar eenmaal toen zij in de vestibule kwamen, was hij in de kamer aan de gang, hij floot ! Hij floot zo mooi als de baas dat kon. Zij keken door het sleutelgat en jawel hoor, daar zagen zij de vogel, met de mooie blauwe veren glinsterend in de zon, lustig de ene strofe van het liedje na de andere fluiten.”

Alle dieren, in het witte huisje bijeen, beaamden het dat vogels verstandig zijn, en zij verwonderden zich er dan ook helemaal niet over toen er verderop de avond dit uit een boek over het leven van Franciscus van Assisi voorgelezen werd.

„Toen hij zo vol vreugde voortliep in de buurt van Alviano in Italië, bemerkte hij terzijde van de weg een zwerm vogels, die er niet aan dachten weg te vliegen, toen hij de weg verliet om tussen hen door te gaan, maar die juist dicht om hem kwamen fladderen, als om hem welkom te heten. Toen Franciscus dit zag, sprak hij hen toe : „Vogeltjes, mijn broedertjes, Gij moet Uwen Schepper wel veel loven en prijzen. Hij immers heeft U vlerkjes gegeven om mee te vliegen, veertjes om U mee te dekken, ja, alles wat gij nodig hebt. Hij heeft U tot de edelste zijner schepselen gemaakt. Hij vergunt U in de zuivere lucht te wonen. Gij behoeft te maaien, noch te zaaien, en nochtans draagt Hij zorg voor U, beschermt U en beschut U.” Toen rekten de vogels hun halsjes uit en strekten hun vlerkjes en terwijl Franciscus maar steeds tussen hen doorging om hen te strelen met de zoom van zijn kleed, spanden zij hun snaveltjes en keken hem met hun scherpe

oogjes aan, als om hem te bedanken." Deze Franciscus van Assisi was de man, die zó volkomen geleerd had wat het kleine Kindje, dat in de Kerstnacht geboren was, gebracht had aan de mensen, toen hij groot geworden was, dat hij het in praktijk bracht en zijn gehele leven leefde om de mensen en dieren te helpen ; hij wist wat het betekende, je naaste lief te hebben. Zo was het dat de dieren in het witte huisje, staande temidden van het wit besneeuwde bos, met elkaar wakker waren in de Kerstnacht. Zij zongen de Kerstliederen echter niet, dat lieten zij over aan de kinderen, aan al de kinderen, en deze zongen, evenals de engelen :

„Vrede op aarde" en
„Er is een Kindeke geboren op d'aard" en
„Laat Uw lichtje schijnen, helder in het rond,"
om dan te eindigen met „Amem" „Amen" —

Maar al dat zingen hoorden de dieren in het huisje niet. Of kwam het tot hen door de radio die niet was afgezet ? Zij sliepen tenslotte in, de honden, de aap, de kleine aapjes en de schildpadden en zij droomden van goede en liefhebbende mensen en kinderen, op een gezegende aarde.